

ПРЕС КЛИПИНГ

15. август 2011.

Правда ДНЕВНЕ НОВИНЕ **ПРИВРЕДНИ ПРЕГЛЕД** **РТВ**

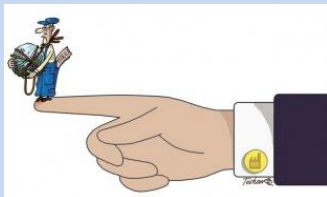
НАСЛОВИ

- Страх од отказа чува посао; (стр.2)
- Металска индустрија у блокади; (стр.4)
- Преквалификацију хоће 10.000 незапослених; (стр.5)
- Бајец: Највећи проблем у Србији је велика незапосленост; (стр.5)
- Самозапослењем до радног места; (стр.6)
- Радници робови банкара; (стр.8)
- За 20 година изумрло 100 индустријских центара; (стр.9)
- Криза у Србији "удара" на раднике; (стр.11)

Страх од отказа чува посао

Биљана СТЈЕЉА

Колико је наша земља зрела и спремна да примени правила пословног понашања која се примењују у свету. За успех компаније неопходни су добри услови рада као и позитивна међуљудска атмосфера

ВРЕМЕ у којем су радници (само)управљали предузећима, живели лагодно и поред кредита, шефа оловљавали са "ти", доручковали за радним столом, а уз све то стизали и да троше слободне дане по одмаралиштима на Јадрану, данас се може видети само у домаћим филмовима. У "новој ери" запослени се облаче по "дрес коду", комуницирају мејлом и унутар "офиса", а слободно време - не тако ретко - троше на "тим билдинг".

Менаџери европског калибра рекли би да су оваква пословна политика и речник пун термина као што су ревизије, евалуације, пројекције, презентације... неминовност и у нашој земљи. Просечан српски радник би, с друге стране, ове манире приписао помодарству. Своју тезу доказао би тиме што се, и поред крутих правила, не можемо похвалити добрим учинком. Расте само незадовољство.

- Још мало па ће почети да нам стављају и ланац око ноге - црнотуморно констатује Драган Зарубица, потпредседник Савеза самосталног синдиката Србије. - Ипак, синдикатима се радници због таквих ствари не жале. Они ћуте, не из разлога што немају замерке, већ из страха да ће изгубити посао. Због такве опште климе у стању су да истрпе много тога и да подносе разне тортуре.

Ипак, организација посла мора да постоји - рекли би и економисти и социолози. Само је питање мере.

- Тешко је да уопште и говоримо о "дрес коду" у ситуацији када морамо да почнемо да срећујемо ствари од самог почетка - оцењује Радмила Букумирић-Катић, помоћник министра за рад у Министарству рада и социјалне политике. - У време када су плате ниске а стандард лош, немамо ни право да захтевамо одређену пословну професионалност попут облачења или неких пословних манира.

ТРУЛИ ПАКТ С ПОСЛОДАВЦИМА

КОМПАНИЈЕ које послују на Западу далеко су од нас у развоју - оцењује социолог Маринковић. - Тамо већ деценијама влада клима у којој никоме не пада на памет да вам закине на плати или не уплати доприносе. За разлику од таквих земаља, код нас држава има трули пакт с послодавцима, па се овакве ствари толеришу, нарочито онима који имају заједничке интересе са државом, односно неком партијом. А они који тврде да држава није та која би требало да штити раднике, у најмању руку су

безобразни и безобзирни, јер је то свуда пракса. Државе се разликују само по успешности да то остваре.

Према речима помоћнице министра рада, да бисмо се ухватили укоштац са Западом неопходно је штошта да надокнадимо. Уместо тога, и даље се хранимо заблудама.

- Варамо се када тврдимо да су наши радници квалификовани. Заправо, ми уопште немамо развијену институцију рада јер смо се за све ово време борили само да останемо на послу, а не и да радимо. У последњих 15 година није се улагало ни у образовање запослених ни у технологију. Машине су старе по 30 година, а најлошија ситуација је у текстилној и грађевинској индустрији. Те последице и даље осећамо - оцењује Радмила Букумирић-Катић.

Управо се зато међу радништвом могу чути питања колико су, заправо, у нашим околностима примењиви рецепти који су већ овладали Западом. И колико је уопште пожељно инсистирати на њима.

- И Србија, попут других који су прошли кроз транзицију, има склоност да преписује законе који су се показали као добра решења на Западу - прича проф. др Дарко Маринковић, социолог са Универзитета "Мегатренд". - Али занемарујемо чињеницу да су то добра решења за земље које су развијене и социјално праведне. Ми још немамо ни моралне, ни људске, ни политичке, ни стручне капацитете за њихову примену, па већина таквих прописа остаје мртво слово на папиру.

Према оцени овог социолога, корпоративна култура је свуда преовладала, а људски ресурси се у свим развијеним друштвима третирају као покретачка снага и предузећа и друштва.

- Готово да постоји математичка сразмера између нивоа улагања у људске ресурсе и развоја компаније. И то се не односи само на улагање у образовање, знања и вештине, већ на стварање добрих услова рада и позитивну међуљудску атмосферу - објашњава др Маринковић. - Све се више улаже у стварање услова за позитивну утакмицу у којој владају фер правила. Оне компаније које су у томе мање успешне плаћају цех на самом тржишту.

СПРЕЧИТИ УЦЕНЕ И МОБИНГ

Како каже проф. др Маринковић, и радна и технолошка дисциплина се уче, па нису сви модели примењиви подједнако у различитим културама. У развијеним економијама се већ трага за неким оптималнијим пословним правилима која постају све хуманија.

- На Западу се напушта такозвани тејлоровски, односно чврст модел дисциплине - додаје др Маринковић. - Да бисмо ухватили прикључак за њим, претходно се мора стати на пут нељудском понашању које раднике води у ропство. Јер, како би се другачије, ако не ропством, могао назвати однос у којем преовлађују страхови, уцене, мобинг...

Металска индустрија у блокади

С. БУЛАТОВИЋ

Највећи проблем металског сектора недовршена приватизација. Принудна наплата отежава рад у чак 129 предузећа

ПО ДРАСТИЧНОМ паду запослених, металска и електро индустрија Србије не одскачу од ”просека” већине производних грана. У времену када су котлови радили пуном паром, посла је било за чак 373.974 грађанина Србије. Данас је тај број спао на мање од трећине - 104.972 запослена. Ни учинак није нешто чиме би се могли похвалити. Прошлогодишњи извоз од 2,24 милијарде долара једва је за коју десетину хиљада долара бољи од резултата из 1990. године.

Тада је српска металска и електро индустрија на страна тржишта пласирала робу вредну 2,38 милијарди долара. Међутим, оно што не ваља јесте далеко већи увоз. Пре више од две деценије увозили смо приближно колико смо и извозили - у вредности 2,35 милијарди долара. Данас је увоз дуплиран и износи 4,67 милијарди долара.

- Металски и електро сектор у Србији је свој економски и технолошки максимум достигао 1980. године - каже Љубиша Обрадовић, секретар Удружења за металску и електро индустрију Привредне коморе Србије. - После тога долази прво значајно успоравање, а после 1985. настају стагнација и опадање производње. До таквог стања су довеле санкције, неефикасна приватизација и реструктурирање, технолошка застарелост, преурањена либерализација, високо учешће сиве економије... Не могу се пренебрећи ни утицај нестабилности валуте, оптерећење дуговима, па и изостанак страних инвестиција.

ВИШЕ ФИРМИ

У МЕТАЛСКОЈ и електро индустрији данас послују 5.082 предузећа. То је за око 700 више него пре пет година. Истовремено, радника је мање, мало испод 40.000. Прошле године су, у односу на 2009, за неколико процената порасле металопрерађивачка производња, машиноградња, па и производња електричних машина и апарата.

Такве околности са сцене су ”избрисале” некадашње велике системе. Фабрике које су повлачиле цело ланац за собом, ”везивале” велики број запослених и коопераната, или су ликвидиране или раде са свега 10-20 одсто капацитета.

- Највећи проблем је што већина фабрика није приватизована и сада је у блокади због мишљења Врховног касационог суда - додаје Обрадовић. - Мишљење се односи на наплату новчаних потраживања из радних односа. То мишљење је ставило ван снаге члан Закона о приватизацији који предвиђа да се над предузећем у реструктурирању не може вршити принудна наплата по било ком основу. Наплата потраживања их тера у блокаду, па је чак 129 фирми у реструктурирању због тога блокирано, а најмање њих 20 је из металског сектора. Проблем дуговања радницима може се решити или као стара девизна штедња или да се дугови конвертују у власнички капитал предузећа.

<http://www.blic.rs/Vesti/Ekonomija/271398/Prekvalifikaciju-hoce-10000-nezaposlenih>

Преквалификацију хоће 10.000 незапослених

У Србији је у првој половини године више од 10.000 незапослених изразило спремност да се укључи у програме преквалификације за познате послодавце, што је двоструко више од могућности обуке коју може да пружи Национална служба за запошљавање (НСЗ).

- Ове године издвојено је 440 милиона динара за бесплатне програме обуке за незапослене за тржиште рада и познатог послодавца, а планирано је да те програме прође око 4.000 људи - рекла је руководица центра за додатно образовање НСЗ-а Весна Фабијан, истичући да због тих ограничених средстава „НСЗ не може да испрати велику образовну потребу незапослених“.

Према њеним речима, приоритети за учешће у програмима преквалификације које организује НСЗ имају особе са суфицитарним занимањима, избегла и расељена лица, особе без квалификација и дугорочно незапослени. Прошле године за програме преквалификације било је издвојено чак 295 милиона динара за 4.697 незапослених, односно за 2.840 за тржиште рада и 1.857 за познате послодавце.

- Око 50 одсто оних који желе преквалификацију заинтересовано је за канцеларијске послове секретара, пословних асистената, администратора, рачуновође, али је велико занимање и за послове социјалне заштите, као и за услуге и курсеве за педикира, маникира, козметичара, фризера - казала је она.

<http://www.blic.rs/Vesti/Ekonomija/271366/Bajec-Najveci-problem-u-Srbiji-je-velika-nezaposlenost>

Бајец: Највећи проблем у Србији је велика незапосленост

Бета

Економиста и саветник премијера Србије Јуриј Бајец оценио је данас да је највећи проблем у Србији велика незапосленост, али да Влада Србије низом подстицајних мера ради на повећању броја запослених.

Бајец је рекао да није спорно да је тачно да велики број грађана живи тешко, поготово што су цене хране у првој половини ове године значајно порасле.

- У таквим околностима Влада Србије је више пута интервенисала, како би обезбедила снабдевеност тржишта и стабилизовала раст цена основних животних намирница - рекао је Бајец.

Он је казао да је су потрошачке цене у последњих годину дана порасле за 12,6 одсто и да је просечна плата у Србији у истом периоду порасла за око 15 одсто номинално, а реално за више од два одсто. - Нето плата у јуну прошле године је износила 34.180 динара, што је по тадашњем курсу износило 330 евра, док је сада, у јуну, била 39.322 динара, што је по курсу евра из јуна око 395 евра - рекао је Бајец.

Говорећи о стандарду грађана, Бајец је казао да тврдње да је животни стандард грађана за годину дана у Србији пао за 60 одсто нису тачне.

- Апсолутно нису тачне неутемељене тврдње да је стандард грађана у Србији у последњих годину дана опао за драстичних 60 одсто. Такође, потпуно је нејасно на основу каквих података се такве оцене износе - казао је Бајец.

<http://www.politika.rs/rubrike/Beograd/Samozaposlenjem-do-radnog-mesta.sr.html>

Самозапослењем до радног места

На јесен дискусија и јавна расправа нацрта закона о социјалном предузетништву

Јован Кркобабић

- 18.195 особа са инвалидитетом у Србији је незапослено
- 4.720 особа са инвалидитетом у Београду је незапослено
- 48 одсто има основно образовање
- 49 процената завршило је средњу школу
- 3 одсто има диплому више школе или факултета

Социјално предузетништво које омогућава незапосленим људима неконкурентним на тржишту да се уделе, цвета широм света. Само у Великој Британији тих предузећа има више од 15.000. Географски нама ближа Словенија самоупошљава око седам одсто радно способног становништва. У Хрватској и региону развој овог сектора се захуктава, а код нас још постоји као – замисао.

Иницијатор идеје оснивања социјалног предузетништва код нас, Милан Кркобабић, заменик градоначелника, каже да је за покретање самоупошљавања неопходан закон за који већ постоји нацрт.

– На јесен очекујемо дискусију и јавну расправу нацрта закона о социјалном предузетништву како би се најбоље решење одмах нашло пред Скупштином Србије. Њиме ће се створити услови за самоупошљавање особа са инвалидитетом, самохраних родитеља, неквалификованог радног кадра, незапослених људи педесетих година који тешко налазе посао, а млади су за пензију... Ако их формирањем такозваног трећег сектора не уапосимо, створићемо социјалну бомбу – наводи Кркобабић.

Кључ њиховог запослења је у социјалним предузећима. Потребно је да се задрже она која већ постоје, али и да се отворе нова.

Фирма „Лола” која производи амбалажу за прехранбену, текстилну и индустрију обуће пример је доброг предузетништва. У њу ће бити уложено око девет милиона динара да би се на јесен упустило 50 до 70 радника, од којих 40 особа са инвалидитетом. Предузеће ДЕС (Дефектни слухом Србије) упошљава 224 радника, од којих су 52 одсто особе са инвалидитетом. Али у овој фирми, за разлику од „Лоле”, радници протестују већ годину дана тражећи деблокаду рачуна и наплату потраживања у износу од 350 милиона динара.

– Ако остану без посла, мораћемо да их помажемо из буџета. Да ли је потребно рећи да је боља опција да им задругарством омогућимо да сами зараде – каже Кркобабић.

Социјална предузећа функционишу попут задруга. Људи који се удруже у производњи (правиће сувенире, грнчарију, одевне предмете, чајеве, израђиваће чипку...) биће ослобођени дажбина. Порез на додатну вредност биће им умањен са 18 на десет одсто. Они ће у предузетништву мимо тржишних услова пласирати производе, исплаћивати себи плате, а зараду ће реинвестирати.

Циљ ове привредне делатности није екстрапрофит јер социјална предузећа не стварају богатство. Оснивачи не постају тржишне „ајкуле”, нити се пуне џепови појединцима. Циљ је да људи који немају шансе на тржишту рада скромно зараде и уложе у производни материјал. Социјално предузетништво у Европској унији ствара око десет одсто друштвеног бруто производа.

Љ. Перовић

Производња овса у Поповцу код Раље

Људи из Креативно-едукативног центра за ментално недовољно развијене особе (КЕЦ МНРО) не чекају усвајање закона о социјалном предузетништву. Они су на коришћење од пријатеља добили њиву у Поповцу код Раље. Двадесетак корисника центра тамо је засадило и произвело 2,3 тоне овса који ће добити Београдски хиподром. КЕЦ припрема кориснике за самосталан живот. Истовремено има програме радног ангажовања и запошљавања ових особа на тржишту рада. Стално запослење има њих седам, а 90 их је радно ангажовано.

Запослене 1.603 особе са инвалидитетом

У Србији постоје 42 предузећа за радно оспособљавање и запошљавање особа са инвалидитетом. Ове фирме запошљавају 2.851 радника, од којих су 1.603 особе са инвалидитетом.

Фирма „Лола” броји 84 радника. Запослених са менталним и физичким инвалидитетом је 44. Предузеће се развија и у прехранбеној области у производњи тестенина, замрзнутог теста, пецива, домаћих колача...

ДЕС броји више од 100 радника са инвалидитетом, међу којима има 18 брачних парова, а неки од њих имају децу са посебним потребама.

објављено: 15.08.2011

Запослени у Нибенс групи настављају протест, траже од банака да снесу одговорност

Радници робови банкара

Аутор: Љ. Буквић

Београд - Запослени у пет предузећа из Нибенс групе одлучили су да наставе да протестују тражећи исплату заосталих зарада и нормализацију производње, а банкама су дали рок од 60 дана да смисле шта ће да ураде с њима, односно да направе план реструктурирања. О томе на који начин ће убудуће изражавати незадовољство, кажу, не желе више унапред да обевештавају јавност.

- Видели смо да то није добра тактика па више нећемо саопштавати на који начин ћемо протестовати. Сви запослени обављају минимум процеса рада, али и даље тражимо да нам се осим исплате плата омогући и да нормално радимо - рекла је председница синдиката у ПЗП Београд Соња Вукановић, након ванредне седнице Републичког одбора Самосталног синдиката у овим предузећима.

Повратак запослених на радна места биће могућ када полиција напусти фабрике, каже она, а у петак је четврти дан заредом полиција била у кругу фабрика у Нишу, Врању, Лесковцу, Крагујевцу и Београду. Главни кривац, осим у мају ухапшеног власника Нибенса Мила Ђурашковића, према речима Вукановићеве је држава, односно Агенција за приватизацију и банке, које би у овој ситуацији морале да се одрекну „неког дела зараде“. АИК банка је један од главних поверилаца а Вукановић каже да је разговарала са директором ове банке који јој је обећао да ће се они више „ангажовати да помогну“.

- Знате шта то значи. Да они узимају списак дужника у локалној самопурави и онда иду од њих да наплаћују, односно да их терају да узимају нове кредите. Тако се ланац задуживања само шири и од тога опет неће бити велике користи. Ево имали смо пример у Нишу, град је дуговао банци, банка је тражила од градоначелника да узме кредит како би била у стању да исплати нама зараде - прича Вукановићева. Банке морају да нађу решење, тврди она, ако ништа друго онда да се одрекну оног дела зараде од високих камата.

- АИК банка је ПЗП Врање дала кредит са каматом од 36 одсто и то није једини такав кредит. Они могу да се одрекну тог дела зараде - каже Вукановићева.

Део плата радницима пет предузећа за путеве већ је исплаћен, у Врању су добили априлску, а радници у Крагујевцу су примили и јунску зараду, али, како каже председник синдиката у овом предузећу Драган Златић, они и даље послују отежано.

- На ивици егзистенције смо, радимо у отежаним условима, изгубили смо посао 150 милиона динара вредан - жали се Златић. Ништа боље није и у другим градовима, тврде синдикалци. У Нишу су, напомиње председник овог синдиката Мирко Јанковић ових дана радници „под пратњом полиције“ ишли на своја радна места.

- Не желе више то. Кажу, нисмо ми криминалци да нас полиција прати. Поједини су одбили да раде у тим условима - каже Јанковић. Сви они у Нишу, Врању, Лесковцу, Крагујевцу, али и запослени у Бачкапуту обављају минимум процеса рада јер су уговором са Пuteвима Србије обавезни на редовно одржавање путева. Блокада саобраћајница засад им није опција јер су их у томе јаке полицијске снаге спречиле већ првог дана, али тврде да неће одустати од протеста док сваки од њихових захтева не буде испуњен.

Председник Самосталног синдиката у Бачкапуту Ђуро Тривуновић скренуо је пажњу на то да Ђурашковић није могао сам да оштети сва предузећа већ да је морао да има неког иза себе. „Главни кривац је држава, односно Агенција за приватизацију и банке. Ми смо робови банкара“, рекао је он.

АИК банка: Настављамо с исплатама

Ниш - Исплата зарада запосленима у предузећима Нибенс групе настављена је и петак, тврде у АИК банци. Директорка маркетинга и комуникација Ана Инђић рекла је да су зараде примили у Предузећу за путеве Београд пре два дана, а путари из Врања јуче. Запослени из предузећа Војводина-Бачкапут зараду би требало да приме у понедељак, док су нишки и крагујевачки путари плату примили још почетком ове седмице.

<http://www.dnevnik.rs/node/40966>

За 20 година изумрло 100 индустријских центара

У протеклих двадесет година у Србији је угашено чак 98 индустријских центара а уместо милион радника који су имали радно место у индустрији данас их је само 375.000.

Од угашених 98 фабрика преко 70 је било малих индустрија које су упошљавале до 5.000 радника, а 20 средњих и великих иза чијих закантачених врата је остало скоро пола милиона запослених.

У Стратегији и политици развоја индустрије Србије у наредних десет година, коју је усвојила Влада Србије крајем прошлог месеца, као првом развојном документу који на целовити начин дефинише основне развојне приоритете индустрије Србије и начине за остварење зацртаног до 2020. године записано је да се процес приватизације приводи крају и истиче да је приватизовано више од 2.4000 предузећа јавним тендерима и аукцијама а преко тржишта капитала више од 700 предузећа.

Програмом приватизације преостало је да се приватизује још 300 предузећа од чега је 40 у индустрији. Пре уласка у процес приватизације, за који се оцењује да је био нужан и преко потребан, у индустрији Србије плату је зарађивало чак 920.710 радника. Српска индустрија је данас сведена на ниво из 1961. године односно враћена пола века уназад јер је управо те године у њој радило око 370.000 радника колико их и данас месечно зарађује плату на тај начин.

Србија је дакле, већ годинама, у деиндустријализацији јер да би остала оно што је некада била, односно индустријска, она је морала на време обезбедити тржиште јер је индустријска производња пре свега намењена извозу. Како ми управо са извозом, јер увоз нам иде од руке, имамо проблема отуда и гашење некадашњих индустријских гиганата постаје сасвим логична последица. Но, са гашењем великих индустријских центара и отуштањем стотина хиљада радника угасили су се и многи

индустријски градови у Србији у којима се данас бележи највећа стопа незапослености али и исељавање становништва па се тако дошло у ситуацију да генерације које су пре пола века долазиле у индустријске центре зато што су ту добијале посао њихова деца из њих одлазе јер посла нема. На гашење индустријских центара утицала је и технолошка заостајалост па Србија сада у ситуацију да јој за обнову индустрије какву је некад имала није довољно само да обезбеди извоз већ и коплетно обнови машине и опрему. Наиме, сада је просечна старост машина у српским фабрикама између 21 и 35 година а са таквима се у тржишну утакмицу, чак ни на домаћем терену а камоли страном, не може. Чак многе машине и опрема које се код нас још увек користе у многим европским државама давно су бачене у контејнер и уместо њих уведене савремене које не само да боље раде већ за њихово управљање потребно много мање запослених па нове газде улажући у машине и опрему штеде на радној снази. Процењује се да су у Србији “најмлађи” фармацеутски а “најстарији” текстилни погони, а гледано по регијама са инвестицајама су најпре застали у источној и јужној Србији а најкасније у Војводини. Протеклих десет година просто је “разголитило” технолошко заостајање српске индустрији не само за европским већ и са државама у региону. Наиме, оцењено је то и у овом документу, индустријску производњу Србије у транзиционом периоду 2001. до 2009. године карактерише технолошко економско заостајање већине капацитета, незадовољавајући ниво квалитета производа и услуга по светским стандардима, висок увоз, низак ниво маркетинг менаџмента и управљања производњом, вишкови радне снаге, ишчекивање у вези са приватизацијом, недостатак директних страних инвестиција...

Такође, транзиционо раздобље карактерише двоструко бржи увоз од извоза што значи да је континуирано била присутна знатна супституција домаће производње иностраном. Специфична ситуација за Србију, признаје се у стратегији, је и то што је наша индустрија, посебно прерађивачка, економску кризу дочекала углавном с ниским нивом конкуретности и ефикасности пословања, повећаном великвидношћу, уз континуиран пад запослености и све мањим бројем производа за извоз. Степен искоришћености капацитета у индустрији је смањен и то тако што је он 1990. године износио 69 а претпрошле године свега 43,3 одсто. Узроци ниског кроишћења капацитета, оцењује се, су низак ниво индустријске производње која је пак последица недовољне тражње на домаћем тржишту и низак ниво извоза, недостатак средстава за инвестиције и финансирање текуће репродукције, застарелост опреме и технологије, неадекватна кредитна подршка, проблем снабдевања репроматеријалом, недостатак стручног кадра. Другим речима чак и да је, којим случајем, економска ситуација била повољнија и да је Србија успела да обезбеди више страних инвеститора који би неминовно са собом донели и нову технологију догодило би се оно у шта је мало ко веровао а то је да ми и поред армије незапослених не би имали довољно кадрова способних да раде на савременим машинама. Јер, једноставно они који су добили отказе у некадашњим фабрикама и поред потребе и жеље да раде не знају да рукују са новим машинама а с друге стране ми још увек не школујемо децу за нова занимања која треба да испрате потребе савремене индустрије.

У Стратегији се оцењује да је вишегодишња тенденција опадања броја запослених у укупној привреди присутна у сва три сектора индустрије. Велики пад запослених у индустрији резултате је, тврди се, процеса својинске трансформације, реструктуирања предузећа односно ослобађање приватизованих фирми од ранијег вишка запослених и кризе у 2009. години. Бржи пад запослених у индустрији од укупне довео је до смањења учешћа укупној запослености. У протекле три године укупна запосленост, према Анкети о радној снази, смањена је за 9,2 одсто док је у индустрији то смањење износило 22,6 одсто односно око 150.000 радника је за те три године остало без посла у овој области.

Љ. Малешевих

Изгубили највише радних места

За само две године, од 2007. до 2009. у прерађивачкој индустрији укупна запосленост мања је за 15,4 одсто односно за 80.272 запослена. У структури прерађивачке индустрије 2009. године највечешће учешће имали су запослени у производњи прехранбених производа, пића и дувана. У Стратегији се

истиче да компаративна анализа глобалне запослености има тенденцију померања од сектора индустрије ка услужном сектору. Креатори наше економске политике истичу и да је запосленост од почетка кризе пала у свим европским државама а да је највећи пад управо у приватном сектору углавном изазван отпуштањем запослених у индустрији која је највише погођена глобалном економском кризом. Посматрано по секторима индустрије највећи пад запослених у прерађивачкој индустрији имамо ми, за нама су Хрватска са 11,7 одсти, Чешка са 11,6 , Румунија за 11,3, Словачка са 10.9 , Мађарска са 9,3 и Бугарска са 6,9 одсто.

http://www.b92.net/biz/vesti/srbija.php?yyyy=2011&mm=08&dd=14&nav_id=531824

Криза у Србији "удара" на раднике

Извор: Б92

Београд -- Други талас економске кризе, изазван падом кредитног рејтинга САД и дужничком кризом у неколико земаља у Европи, први ће у Србији осетити радници.

Синдикати већ сада упозоравају да радницима не јесен прете откази и да је време да држава почне да реагује.

Синдикати најављују да би од јесени без посла могло остати најмање 40.000 људи.

У Асоцијацији слободних и независних синдиката процењују да ће почетком 2012. број отказа бити далеко већи. Такође су израчунали да ће се на јесен први на тржишту рада наћи они који нису успели да се извуку ни из прве кризе.

“Има једна апсурдна, контрадикторна чињеница да ће радницима помоћи незавршена приватизација и реструктурирање зато што држе у замрзнутом стању тако да она не могу ни да пропадну. Колико год да их удари криза они су у том замрзнутом стању, што значи само одлагање трагичног момента за пар месеци даље. Оно што ће сигурно бити нарушено то је тржиште рада. Када се заврше те недовршене приватизације и недовршено реструктурирање, када се човек нађе на тржишту рада неће наћи ниједну понуду”, сматра лидер Независности Бранислав Чанак.

*“На јесен 20.000 предузећа испуњава онај услов од две године непрекидне блокаде рачуна. Врло је проста рачуница. Нека је у просеку пет запослених, то је укупно 100.000 радника. Поред тих реалних параметара **наша економија и наша привреда су у таквој ситуацији да по природи ствари послодавци прибегавају отпуштању радника као начину штедње**”,* каже Ранка Савић из АСНС-а.

У уједињеном гранском синдикату "Независност" сматрају да упркос бројним анализама и најавама још увек не може да се процени у ком сектору ће се финансијска криза највише осетити.

Председник тог синдиката напомиње да су радници већ платили веома високу цену кризе из 2008. и да не остаје много за њен други део.

Социјални дијалог, појачан рад Социо-економског савета, улагање у аграр, развој прерађивачке индустрије и штедња на свим нивоима - пре свега у јавном сектору који по оцени синдикалаца није осетио удар економске кризе - **нека су од могућих решења која предлажу за ублажавање последица нове кризе.**

За сада још увек не знају да ли је Влада спремна да се суочи са могућим економским проблемима.

*“Мислим да је кренула на време али не знамо шта држава мисли. они увек крећу на време сетите се кад су пре три године рекли да је криза наша шанса, да ћемо успети да будемо још јачи и још бољи. **Не верујем да ће опет неки политичар да каже да је криза наша шанса па да опет отпусти 250.000 људи , значи држава јесте кренула без конкретних мера.** Видећемо шта ће предузети па онда и како ћемо реаговати”,* наводи Драган Зарубица из Савеза самостаних синдиката Србије.

О актуелним дешавања у светској економији и њеним последицама на Србију биће речи и током разговора мисије Међународног монетарног фонда која ће у Београд стићи 18. августа. Током двонедељних разговора биће речи и о могућем аранжману из предострожности са Србијом, који подразумева могућност, али не и обавезу повлачења новчане позајмице ММФ-а.